

Διάβαζα στο “Εθνος”, λίγες μέρες νωρίτερα, το μεταφρασμένο κείμενο του Alain Salles από την Monde

Εκεί που ο πρώην πρωθυπουργός ήταν:

“ο παρίας που μετατράπηκε σε κονφερασιέ”,

αυτός που:

“έσπασε όλα τα ρεκόρ της αντιδημοτικότητας όταν εγκατέλειψε την εξουσία το 2011”,

ή εκείνος που:

“ για δυο χρόνια ήταν το πρώτο θέμα στις εφημερίδες όλου του κόσμου ”

Το δημοσίευμα κάνει λόγο για τη σύγχυση του, ανάμεσα στον Απρίλιο του '10 με την ανακοίνωση της απόφασης, από το ακριτικό Καστελόριζο, να ζητήσει βοήθεια από το Δ.Ν.Τ. και στο φθινόπωρο της επόμενης χρονιάς όπου από βήματος της Βουλής ανακοίνωσε το εύρημά του περί δημοψηφίσματος. Τότε που κατάφερε να δημιουργήσει εκνευρισμό ή αντιπάθεια σε όσους μέχρι τότε ήταν ψυχραιμοί. Περιγράφει κάπως περιπαικτικά την εμφάνισή του, αλλά ταυτόχρονα τον προστατεύει “ξεχνώντας” τις εμφανίσεις με τα κολάν και τις τούμπες με τα ποδήλατα.

Παρακολουθεί την πορεία του μετά την παραίτηση, τις διαλέξεις στα Πανεπιστήμια της Αμερικής, την επανεκλογή στη θέση του προέδρου της Σοσιαλιστικής Διεθνούς και καταλήγει με το συμπέρασμα : *“το όνομά του, κατέστη σύμβολο του νεποτισμού μιας πολιτικής ελίτ που θεωρείται υπεύθυνη για την κρίση. Η δυναστεία φαίνεται να τελείωσε μια για πάντα”*

Ένοιωσα θλίψη για το πόσο εύστοχο ήταν το κείμενο και μια πίκρα για το γεγονός ότι ένας εκλεγμένος πρωθυπουργός της Ελλάδας έγινε πανευρωπαϊκό αντικείμενο λοιδορίας.

Την προηγούμενη μέρα είχα επισκεφθεί γηραιά, μακρινή συγγενή σε ορεινό χωριό της κεντρικής Ελλάδας. Στα 76, μόνη της, αγκομαχώντας κυριολεκτικώς πάνω στη σκληρή γη, να ταΐσει τα ζώα, να μαζέψει ξύλα, να αντιμετωπίσει το χειμώνα, να ζήσει με ακόμα λιγότερα ψίχουλα. Για να μην αναφερθώ στην Οδύσσεια του να πετύχει γιατρό.

Αναρωτιέμαι ποια εξεταστική θα δώσει λύσεις στα προβλήματά της ...